

KAMENY VĚČNÝCH MARWOLAETH

VERONIKA TONDROVÁ

pointa

Kameny věčných

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Veronika Tondrová

Kameny věčných – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KAMENY VĚČNÝCH
MARWOLAETH

VERONIKA TONDROVÁ

● ■ **pointa**

2024

Najdeš mě na Ig: tondrova.veronika

*Bojuj a nikdy se nevzdávej, protože tehdy přání zůstane
jen pouhým snem, který bude zapomenut.*

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

SEVERNÍ KRÁLOVSTVÍ
ASMODEUS

PEKELNÁ
HORA

CHRÁM
TŘI SLUNCI

PUSTINA

CERBERUS

ZÁPADNÍ KRÁLOVSTVÍ
LEVIATHAN

U MODREHO
PLAMENÁKA

VÝCHODNÍ KRÁLOVSTVÍ
ASTAROTH

ALTAR

DEMONNÍ
JEZERO

PRŮSMYK
MRTVÝCH

JÍŽNÍ KRÁLOVSTVÍ
BELIAL

MĚSTO
PŘÍZRAKŮ

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

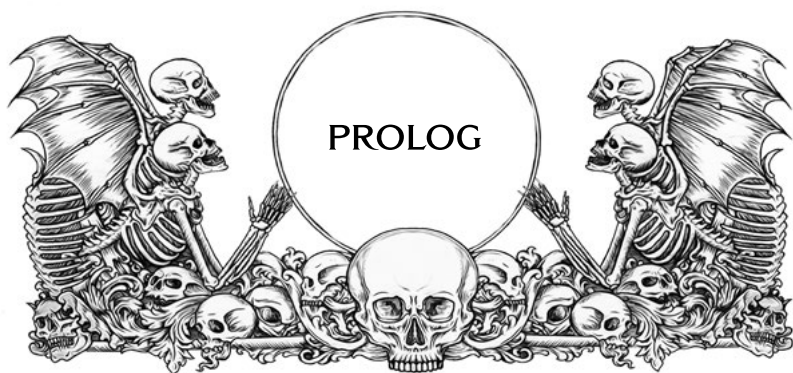
CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

CHODOPOTIT' PL' R HRI DILL

Laianel stál v kruhu vytvořeném z obsidiánové soli, když vyvolával mocnou démonku Lilith.

Jeho krátké, tmavě hnědé vlasy se zavlnily, jakmile se v jeho pracovně zvedl poryv větru. Musel si přidržet obroučky brýlí, aby mu nespadly z nosu. Mhouřil tmavě hnědé oči a sledoval okolo létající papíry s poznámkami ze svých nejruznějších výzkumů s viditelným napětím.

Bílá volná košile i látka khaki kalhot se třepetaly, když najednou vír začal slábnout, dokud zcela neustal, a Laianel na svém pracovním stole z dubového dřeva spatřil sedět ženu v rudém kostýmku, s nalakovanými nehty a nohou přehozenou přes nohu.

Našpulila višňové lesklé rty a pohrdavě se na něj

usmála. „Dovolil sis mě vyvolat,“ poznamenala.

Laianel si uhladil rozfoukané prameny a nervózně si olízl rty.

Z té ženy vyzařovalo čiré zlo, jaké ještě nezažil, a že ho nebylo málo. Většinu svého života zasvětil výpravám za poznáním toho, co přesahovalo lidské chápání a popíralo víru v jediného boha. Vzácné artefakty, z nichž číselna moc, malby hluboko pod zemí, kde se ukrývaly mocné předměty z dávných příběhů, jejichž původ pocházel z pohádek, avšak pravda byla krutější, než se na první pohled mohlo zdát.

Jakožto archeolog navštívil spoustu míst a objevil ještě více tajných skrýší s magickými předměty. Sám měl tu možnost několik z nich vyzkoušet a na vlastní kůži zjistit, že ne všechny jsou dobré.

Jeho cesta za poznáním ho dovedla právě do této chvíle. Magické kameny, jež vlastnili jen *věční*, ovšem ne zrovna ti hodní, ho uhranuly. Prahnuł o nich vědět více.

Vyvolával jednoho démona za druhým a směňoval léta svého života za jejich vědomosti, psal si poznámky a zjišťoval informace, jaké žádný smrtelník na světě neměl. Někteří démoni byli svolní a řekli mu něco málo, co věděli, avšak Laianelovi brzy došlo, že pokud chce zjistit více, musí jít přímo ke zdroji a zaměřit se na vyšší demony.

Dokonce se setkal s korunním princem podsvětí Be-lialem. Ten ho však jen varoval, aby se přestal o kameny zajímat. Proto vyvolal Lilith, tu nejvyšší z démonů s největší mocí. Uvědomil si, že mu položila otázku, a vrátil

se do přítomnosti.

Přinutil se odpovědět a ze všech sil se snažil, aby se mu hlas netrásl a aby skryl nejistotu a strach, které cítil. „Ano, já... chci s tebou uzavřít jistou dohodu.“

Lilith se naklonila dopředu, přelétla zrakem malou pracovnu s policemi podél zdí plných barevných šanonů a opřela si loket o koleno, podpírajíc si bradu. „A co mi můžeš nabídnout?“

Laianel bez váhání odpověděl, tak jako už pětkrát předtím: „Pár let svého života za informace.“

Lilith s přehnaným nezájmem setřela prstem prach z tmavě modré pracovní lampičky stojící vedle ní a žmolala ho mezi prsty. „A čehopak by se měly týkat?“

Tentokrát však Laianel zaváhal. V hrudi se mu zvedal pocit zlé předtuchy a dorážel na jeho mysl s neodbytným bušením ve spáncích. „Kamenů věčných...“

Ladně seskočila ze stolu a nohama v rudých lodičkách tlumeně přistála na tmavě šedém koberci.

Výhruzně k němu vykročila a zastavila se těsně před bariérou z obsidiánové soli, která ho chránila. Přišlo mu hloupé svěřovat svůj život jen černému prášku na zemi, jenže jiná ochrana proti démonům neexistovala.

Naprázdno polknul a sledoval neporušenou linii u špičky její boty.

Dobře si uvědomovala, na co se dívá, a mrazivě se na něj usmála. „Slyšela jsem zvěsti o člověku, který vyvolává demony a ptá se na otázky, na které nemá. O to smutnější je, že ti ty vědomosti ti hlupáci poskytl... Tyhle věci ti nepřísluší znát!“ zasyčela s jedovatým pohledem a v očích

se jí vzteky zablýsklo. „Tvou dohodu nepřijímám.“

Poklepala si v hraném přemýšlivém gestu ukazovákem o rty. „A také si vezmu něco, co je ti drahé.“

V Laianelovi hrklo. Zalétl pohledem ke dveřím a zachytil koutkem oka její vědoucí výraz.

Přešla zpátky ke stolu a prsty rozhrnovala papíry s poznámkami o kamenech. „Tohle už nebudeš potřebovat,“ poznamenala.

Najednou zaslechl krůčky své sotva sedmileté dcery, scházející ze schodů dolů k pracovně. To už se vrátily se ženou z procházky?

Lilith je zaznamenala taky a napjala se. „Jak jsem říkala, vezmu si, co je ti drahé.“

„Ne!“ vydechl vyděšeně a sledoval kliku dveří. On byl sice chráněný, ale jeho rodina ne. Co si vůbec myslel? Jak se to mohlo tak zle zvrtnout? Jeho rodina věděla, že ho nemá rušit, když je zavřený v pracovně, a tak se ani neobtěžoval zamknout dveře, a démoni jsou vázáni k tomu, kdo je vyvolá kvůli dohodě, a nemůžou se jen tak volně potulovat po světě.

S představou obličje své dcery vykročil z kruhu a chtěl se vrhnout ke dveřím, aby ji varoval, ale to už ho Lilith chytila za košili a zvedla ze země.

Byla tak silná! Nohama bezmocně kopal ve vzduchu a zoufale lapal po kyslíku. Mrštila jím přes celou pracovnu; Laianel spadl na stůl a z něj – spolu s papíry – na zem.

Lilith pozvedla štíhlou bledou paži a moře bílých archů s poznámkami se vzneslo. Zatnula pěst a zachvátil

je oheň. Laianel se vzepřel na rukou a vše sledoval s úděsem ve tváři. V očích se mu odrážely plameny a popel snášející se k zemi.

„A teď ty, lidská nicko!“ Změřila si jej pohledem a semkla rty do úzké linky.

Jsou tak rudé a kruté, blesklo mu hlavou, načež k němu přistoupila a sklonila se nad ním. Pak jej políbila. Byl natolik strnulý hrůzou, že se na nic nezmohl. Jeho srdce v tu ránu zachvátila nesnesitelná bolest a neuvěřitelný chlad. Přestalo tlouct a s poslední myšlenkou na svou rodinu a s bolestí v hrudi se svalil bez života na zem.

Místností opět zavířil vzduch, uhasil veškerý oheň, který Lilith vytvořila, a odfoukl kruh z obsidiánové soli.

„Lidé,“ odfrkla si znechuceně, než zmizela.

Ohořelé papíry se právě snášely na podlahu, když Ayanna otevřela dveře a spatřila otce. V dětském obličejí se mihl strach; vykřikla hrůzou a tác s teplým čajem jí vypadl z rukou na zem.

O čtrnáct let později

Ayanna se rozhlédla prázdnou chodbou zalitou měsíčním světlem. Strážný před chvílí prošel s baterkou kolem ní, přesto ji nepostřehl, pokračoval ve své obchůzce, ťukal do telefonu a nevnímal okolí.

Vypadá to, že jí štěstí přeje. Musela se dostat k provizornímu lešení, které vedlo pod seattelské muzeum, přímo do srdce nově objevené kobky.

Podle informací z Fox13 Seattle – místních zpráv – jí zbývala poslední odbočka a měla by být u vstupu. *Bingo!*

Zastavila se, hledíc na díru v zemi dlouhou několik sáhů a lešení připomínající žebřík, postavený

u samotného okraje.

Netušila, jak dlouho bude strážnému trvat, než projde všechny chodby a dostane se k místu, kde se právě nacházela. Dřepla si, černé vypasované rifle se jí napnuly na stehnech. Stáhla si gumičku ze zápěstí a na vršku hlavy si narychlo vytvořila drdol, aby jí dlouhé, tmavě hnědé prameny nepřekážely.

Mhouřila modré oči do tmy a odhadovala, jak dlouhý pád by ji čekal v případě, že by z provizorního lešení spadla. Zapnula na telefonu baterku a strčila si ho za pas džínů, aby si tak usnadnila sestup.

Lešení bohužel nebylo tak pevné, jak se na první pohled zdálo. Když došlápla na první příčku, nepříjemně se pohnulo.

„Krucí!“ zaklela. Nesnášela výšky. Vždy ji děsily sny, ve kterých padala pozadu, a v hrudi se jí ozvala bolest, která ji přinutila se vzbudit. Tentokrát však nespala. Pevně stiskla víčka, vyslala tichou modlitbu k bohu, ve kterého nevěřila, a začala pomalu sestupovat dolů do temnoty. Doufala, že ji strážný neuslyší, protože lešení vydávalo skřípavé kovové zvuky, kdykoli přenesla váhu na další příčku.

Netrvalo dlouho a dotkla se země podrážkami tenisek, které nejspíše dlouho bílé nezůstanou. Vytáhla mobil zpoza pasu a posvítila si na cestu. Vypadalo to, že si archeologové nemuseli dát ani tolik práce, aby vyhloubili tunely do zasypaných částí hrobky, protože chodby byly naprosto zachovalé. Nízké stropy působily pevným dojmem, přesto Ayanna měla nepříjemný pocit, že se

na ni každou chvílí zhroutí.

Pohlédla vzhůru k otvoru. Kobka nebyla zase tak hluboká. Vykročila úzkou chodbou s doprovodem tichého křupání drobných kamínků v hlíně pod jejími podrážkami. Jak předpokládala, po pár krocích se zvedl prach a bílá barva tenisek nebyla skoro vidět. Bude je muset oklepat, aby za sebou nezanechávala prašné stopy na leštěných podlahách muzea.

Světlo vrhalo strašidelné stíny na nerovné stěny a kořeny i kameny čouhající ze stropu. Měla co dělat, aby se na to nevykašlala a nevzala nohy na ramena. Jen pomyslení na mámu jí dodávalo odvalu. Musí jí pomoci za každou cenu, i když to obnáší vlézt do téhle hrůzostrašné hrobky.

Chodba se po stranách rozšiřovala a ústila do větší místnosti.

„Neměla by tu být rakev nebo něco podobného?“ zamyslela se nahlas, když si prohlédla prázdný uzavřený prostor. Zdi zdobily malby a Ayanně bylo jasné, že jsou mnohem starší, než se archeologové domnívali, když je ukazovali ve zprávách. Barvy a obrazce byly zachovalé díky tomu, že na ně nepůsobily venkovní vlivy a sluneční paprsky.

Zničehonic jí zadrnčel mobil v dlani. Nadskočila leknutím, vypadl jí z ruky a hlína zasypala svítící displej. Šmátrala třesoucím se rukama na zemi, orientujíc se podle vibrací. Nakonec nahmatala pevný povrch obalu a zvedla ho. Opět ji obklopilo žluté světlo a na displeji svítilo Danteho jméno. Byla natolik chytrá, aby si vypnula zvuky, jinak by ji strážný mohl najít a veškerá

námaha by byla zbytečná.

Típla hovor. Když mobil znovu zavibroval, zhluboka se nadechla.

To se jako nebavíš?!

Protočila oči nad tou hloupou zprávou. Později mu vše vysvětlí. Ač byl Dante její přítel už skoro rok, nesvěřila se mu se svým trhlým plánem. Nechtěla, aby jí ho shodil, že nemůže vyjít, nebo se jí rovnou vysmál, že je hloupá a věří na pohádky, kterými ji kdysi krmil její otec, jak už se ostatně párkrát zmínil.

Nikdy mu nepověděla o příhodě, kdy s tátou našli kopí, které se po slovech vyřknutých ve velštině rozzářilo a odhalilo prastaré písmo.

„Tohle kopí probodne cokoliv, ať už je to ta nejtvrdší ocel na světě, či obrovský balvan,“ řekl jí tehdy.

Od té doby Ayanna věřila na věci, které přesahovaly lidské chápání. Kopí bylo jejich tajemstvím jako všechny nálezy, o které se táta staral. Spoustu z nich nechal bezpečně schované tam, kde je našel, protože v chamtivých rukách lidí by mohly být nebezpečné, jiné byly zcela neškodné, vzácné pouze svým původem a tím, co představovaly.

Přistoupila k pestrým malbám a se zájmem si je prohlížela. Kdyby byl táta naživu, patřil by k archeologům, kteří hrobku ohledávali. Zahnala tu myšlenku a snažila se soustředit na svůj úkol. Prsty hladila nerovný kamenný povrch přesně tak, jak jí to mnohokrát ukazoval, když ji s sebou brával k vykopávkám a objevům. Patřil mezi ty nejlepší, protože věděl, kde hledat. Kdyby před čtrnácti lety nezemřel, stál by teď tady s ní a pomáhal jí

zachránit mámu.

Tehdy to byla právě Ayanna, kdo ho našel. Nesla mu čaj, protože byl už přes pět hodin zavřený v pracovně. Zrovna scházela ze schodů, když zaslechla hluk a dutou ránu. Rychle seběhla dolů s předtuchou, že se stalo něco zlého, a jakmile otevřela dveře, spatřila otce bezvládně ležet, ohořelé papíry kolem něj poletovaly a snášely se k zemi.

Upustila tác s čajem, vykřikla a vrhla se k němu. Volala na mámu a přitom ho otáčela z boku na záda.

Rukou si svíral košili na hrudi a ve tváři se mu stále zračil bolestný výraz. Nepomohla ani masáž srdce, kterou prováděla máma do příjezdu zdravotníků. Ayanna poprvé v životě zažila neskutečnou bezradnost a smutek.

Bohužel tátovi nemohli nijak pomoci. Lékaři usoudili, že se jednalo o infarkt, Ayanna však byla přesvědčená, že je jejich domněnka špatná. Táta byl ve výborné kondici a žil zdravě. Nebyla si jistá, co se mu stalo, ale infarkt to rozhodně nebyl. Měla tušení, že v tom má někdo prsty. Vysvětlovalo by to, proč se všude po pracovně snášely papíry k zemi.

Tehdy jí bylo sedm a ji i mámu ta skutečnost zdrtila. Jako by nestačilo, že přišla o jednoho rodiče, když jí bylo devatenáct, mámě diagnostikovali autoimunitní onemocnění. Zezačátku zabíraly léky, jenže postupem času i ty přestaly stačit a máma musela do nemocnice, kde se po čase projevil zánět v mozku, a upadla do kómatu. Přestože lékaři zánět vyléčili, máma se neprobrala.

Ayanna byla nucená postavit se na vlastní nohy.

Výlohy za léčení pozřely všechny peníze, musela prodat dům a pronajmout si byt.

Přesunula všechny tátovy složky a výzkumy k sobě a po nocích je pročítala. Vždy si byl jistý, že existuje něco víc, než jen lidé, a mnohokrát našel předměty, o kterých byl přesvědčený, že nepatří do jejich světa. Věřil v síly, které světem proudí, ale lidé je nejsou schopni vnímat. Vše si poctivě zapisoval a pravidelně navštěvoval archivy, aby své teorie podložil fakty.

Jednou v noci, když pročítala tátovy složky, narazila na zmínku o kameni, který dokáže uzdravit kohokoli; stačí jej pouze položit na hrud' a on pozře vše špatné. Měl se podle jeho informací vyskytovat v hrobce z dávných dob, dobře schovaný, aby ho nikdo nenašel, jenže táta už nestihl zjistit, kam a kdo jej uložil a jaký k tomu měl důvod.

Tento jediný popis byl neúplný a velmi strohý. Nebyla si jistá, jestli něco takového vůbec existuje, ale nemohla jen tak sedět a dívat se, jak máma umírá. Prošla tucty hrobek, než se ve zprávách objevila tahle, na kterou se přišlo jen díky špatné kanalizaci. Jaká náhoda.

Na to, že jí bylo teprve dvacet jedna, stihla se vloupat na nespočet míst. Byl to její osobní rekord, na který nebyla zrovna nejpyšnější, přesto by vše udělala znovu, když by to bylo nutné.

Prsty se dotkla sotva postřehnutelného vystouplého vroubkování jinak hladké malby. To by mohlo být ono. Zatukala do kamene a v odpověď se jí ozval dutý zvuk.

S rychle bušícím srdcem hledala okraje, za které by mohla falešnou schránku vytáhnout, ale žádné nenašla. Jediná možnost tedy byla rozbít ji. *Jenže čím?* Napadla ji pěst, hned však tu hloupou myšlenku zavrhl, nehodlala si zlomit ruku. Jak by pak asi vyšplhala po lešení? Svítila telefonem kolem dokola a hledala cokoli, co by mohla použít.

Znovu jí zavibrovala dlaň. Tentokrát se však ani neobtěžovala zprávu přečíst, na Danteho výlevy nebyla zvědavá a ani na to neměla čas. Rozhrnovala teniskami hlínu v naději, že archeologům něco upadlo. Mělo jí dojít, že bude potřebovat náčiní. Zlobila se sama na sebe a pokračovala v hledání.

Vtom dostala nápad. Vrátila se k lešení a odšroubovala spodní příčku, doufajíc, že strážný není poblíž a nepostřehne pohyb a světlo, vycházející z hrobky. Rychle se vrátila k malbě a musela znovu hledat pomoci dotyku, aby tajnou schránku našla.

Položila rozsvícený telefon na zem, pevně objala kov rukama a roztáhla prsty, aby pokrývaly co největší plochu a omezily tak nežádoucí rezonování. Na stěnu dopadal její stín. Rozkročila nohy a zapřela se, aby měla dostatečnou oporu pro silný úder. Věděla, že strážný může ránu zaslechnout, i kdyby nebyl v bezprostřední blízkosti, takže do toho musí dát všechno.

Napráhla se a se zaťatými zuby udeřila co největší silou koncem železa do zdi. Tyč jí v ruce zavibrovala, a přestože ji pevně svírala, vydala hlasitý zvuk. Modlila se, aby ji strážný neobjevil dříve, než najde to, co

potřebuje, nebo se alespoň ujistí, že tam kámen není.

Naštěstí stačila jedna jediná rána, v kameni se objevila puklina a pár kousků se vydrolilo na zem do hlíny, ze které se zvedly obláčky prachu.

Odložila kov na zem a zahákla konečky prstů za okraj nově vzniklé praskliny. Vytahovala další kousky drolicího se kamene. Se zasyknutím stáhla ruku zpátky. Na břišku ukazováčku se jí vyrojily kapičky krve. Musela se říznout o ostrou hranu.

Nedbala na štípání a znovu se pustila do práce, dokud jí k nohám nedopadl jeden větší kus malby.

Nyní měla dostatečný otvor na to, aby prostrčila ruku dovnitř. Šmátrala v tajné schránce, dokud se nedotkla něčeho malého a chladného. Srdce jí radostí zaplesalo.

„Mám tě!“ Opatrně vytáhla malý kousek kamene. Se zájmem si prohlížela jeho černý povrch, lesknoucí se v záři svítilny. Stále tomu nemohla uvěřit.

„Měl jsi pravdu, tati,“ zašeptala do ticha. Konečně našla něco, co mámě pomůže.

Zastrčila ho do podprsenky, aby jí náhodou po cestě nevypadl z kapsy, a chystala se odejít, když vtom se jí zatřásla země pod nohama a ze stropu se snesla sprška prachu.

„Co to...“

Další otřes jí zabrněl ve svalech, jakmile před ní prastará malba praskla od země až ke stropu. Musela se odtamtud rychle dostat, než se jí strop zřítí na hlavu.

Popadla telefon a zastrčila si ho spěšně za pas stejně jako předtím, aby viděla na cestu. Puklina se zvětšovala,

až z ní vyletěla salva kamene a prachu.

Ayanna pocítila, jak ji jednotlivé kousíčky zasáhly do stehů rukou, kterými si kryla obličej a tělo.

Rozhostilo se hrobové ticho. Hrud' se jí zvedala v rychlých nádeších, zatímco ve vířícím prachu se rýsoval obrys postavy, která právě vylézala ze zdi.

Připadala si jako v hororu a nezmohla se na nic jiného než stát a fascinovaně zírat na ten absurdní výjev před sebou.

Mohutná vysoká postava seskočila na zem a výhrůžně k ní vykročila.

Podářilo se jí prohlédnout skrz vířící zrníčka prachu. Poznala, že se jedná o svalnatého muže s černými vlasy, oblečeného ve lněné černé košili a kalhotách, které rozhodně nebyly z dnešní doby. Bosýma nohama rychle a neslyšně našlapoval, až zcela zkrátil vzdálenost mezi nimi. Chytil ji pod krkem a donutil ji couvat, dokud nenarazila zády na chladný kámen. Pevně ji svíral a upíral na ni nepřírozeně černé oči plné mrazivé zloby, zatímco mu v pramenech vlasů stejné barvy ulpíval světlý poprašek.

Ayanna se nemohla nadechnout a hrůza ji pohlcovala, že nebyla schopná se o cokoli pokusit. Vzduch v plicích jí docházel a v ústech cítila prach, přesto nadále hleděla do těch bezdných očí. Problesklo jí hlavou, že je to jen díky světlu.

Chytila ho za předloktí a snažila se uvolnit jeho stisk. Bylo to ale stejně účinné, jako kdyby tlačila proti skále. Nehty mu zarývala do kůže a vytvářela v ní

dlouhé krvavé šrámy. Hrozilo, že každou chvíli ztratí vědomí, když se náhle otrásla zem i stěna, o kterou se opírala.

Muž obrátil svou pozornost ke stropu, ve kterém se zřetelně rýsovaly rozšiřující se praskliny.

Ayanna na nic víc nečekala. Zahákla prsty za jeho dlaň u palce, zatáhla vši silou a vytočila mu zápěstí. Jen díky tomu, že jí nevěnoval pozornost a zkoumal své okolí, se jí podařilo vysmeknout.

Pelášila k lešení, jak nejrychleji dovedla, aby se dostala z hrobky pryč.

Naprázdko prošlápla první příčku, když si uvědomila, že ji odšroubovala. Zabědovala nad vlastní hloupostí a s rychlostí blesku a srdcem v krku přehmatávala a stoupala vzhůru na svobodu, než se strop zřítí nebo ji chytí ten podivný chlap, co se jí snaží zabít. Netušila, kdo nebo co to je, ale byla si jistá, že člověk určitě ne. Táta se nemýlil, když věřil v nadpřirozeno. Vždyť vylezl ze zdi, která byla ukrytá pod zemí, bůh ví kolik tisíciletí!

Vyšvihla se na leštěnou podlahu muzea a rozběhla se chodbou směrem, odkud přišla, nedbajíc na strážného nebo oblaka prachu, která se vznášela z jejího oblečení a zanechávala stopy na podlaze.

Proběhla první odbočkou, když se za ní ozvalo: „Hej! Stůj! Tady nemáš co dělat!“

Byla tak vyděšená, že ji ani nenapadlo vypnout svítilnu na mobilu.

Země muzea se silně otrásla a ze směru, kde byla

hrobka, se ozval hlasitý rámus sesouvající se půdy.

Ayanně to ale bylo jedno. Měla vše, pro co přišla. A jestli muže, který vylezl ze zdi a pokusil se ji zabít, zasypaly sutiny, bylo jen dobře. Z nějakého důvodu byl uvězněný a pohřbený a mělo to tak zůstat navždy.

Strážný se otočil směrem, odkud hluk přicházel, s hlasitým zaklením, za které by se nemusel stydět ani dělník.

Pádila pryč, než se ji pokusí chytit a předat policii. Prolezla skrz okno, kterým se dostala dovnitř, a seskočila na zem osvětlenou měsíční září.

Na nic nečekala a běžela o pár ulic dál, než si dovolila zastavit se. Opřela se o zeď budovy, aby ji nikdo neviděl, naslouchala nočním zvukům města a pozorovala okna obyvatel domu. Na to, jak bylo pozdě, se stále v několika z nich svítilo.

Vytáhla mobil z kapsy a roztřesenými prsty vypnula svítilnu. Až teď si přečetla druhou zprávu, kterou jí Dante poslal, když byla v hrobce.

Odkdy mi neodepisuješ na zprávy?!

Povzdechla si a zasunula mobil zpátky. Odlepila se od zdi a pomalým krokem se vydala domů. Prošla deset bloků, než stanula před svým činžákem. Vytáhla klíče z džínů a s úlevným zjištěním, že je neztratila při tom zmatku, odemkla vchod.

Neobtěžovala se dbát na zdravý životní styl, minula schodiště vedoucí vzhůru a vlezla do výtahu. Železné zrezivělé mříže se se zavržením zavřely a kabina se zhoupala vzhůru.

Ayanna si přehrávala, co se to vlastně stalo. Z myšlenek

ji vytrhlo zapípání výtahu. Unaveně zatlačila do dveří a odemkla. Jakmile je za sebou zaklapla a obklopilo ji příšeří a ticho, dovolila si vytáhnout kámen z podprsenky. Černý povrch házel odlesky, i když stála v temné chodbě, jako by byl živý a vládl vlastním světlem.

Sevřela ho pevně v dlani. Se zasyknutím ji zase rozevřela. Na kůži se jí leskla tenká rudá čára, nepříliš dlouhá, avšak jen do té doby, než se kámen rozzářil a vtáhl její krev do sebe.

Polekaně ho upustila na zem. Očekávala, že se na krémové žíhané dlažbě rozbije, přesto při dopadu jen tiše zaduněl.

Napjatě ho pozorovala, jenže světlo v něm pohaslo. Ležel tam, jako kterýkoli jiný kámen.

Pozvedla ruku, aby se podívala na ranku, kterou tam ještě před chvílí měla. Nic tam nebylo. Žádné zranění, jen malá bílá jizvička, která mohla být klidně stará. Vypadá to, že začala bláznit. Je možné, že by se jí to jen zdálo?

Zítra musí do práce, a jestli bude zase někde pospávat, její šéfová Olívie ji tentokrát propustí. Ze skříně vyndala kapesník a kámen do něj uchopila. Přestože se jí to nejspíš zdálo, neměla sebemenší chuť se ho dotknout. Zabalila ho a uvažovala, které místo bude nejlepší jako skrýš.

Prošla kolem předsínového setu s háčky a zrcadlem naproti koupelnovým a záchodovým dveřím, minula kuchyň, která byla hned za ohybem chodby, a vešla do větší místnosti, sloužící zároveň jako obývací

i ložnice. Nemohla si dovolit větší byt, proto si zvolila jednopokojový s kuchyní. Přecházela z místa na místo a přemýšlela, kam kámen ukryje.

Nejraději by šla ihned do nemocnice a vyzkoušela ho, jenže věděla, že ji protivná sestřička, která byla na recepci každé úterý a středu, za mámou nepustí. Drásalo ji vědomí, že musí počkat, až budou návštěvní hodiny, ale nedalo se nic dělat.

Schovala balíček mezi oblečení do skříně vedle postele a přikryla ho hromádkou triček.

Letmo zalétla očima k hodinám. Tři ráno. S hlasitým povzdechem vešla do koupelny, vlezla do vany a smyla ze sebe všechny prach. Když se dotkla krku, vzpomněla si, jak ji svíral a dusil, a až teď cítila, jak má kůži citlivou ze surového škrcení a znatelně hůře se jí polykalo. Teprve nyní si připouštěla myšlenku, že mohla být mrtvá a pohřbená pod sutinami spolu s tím monstrem. Nejhorší na tom všem však bylo, že by nepomohla mámě. Nejspíš to kvůli adrenalinu nepociťovala hned a klid udělal své.

Jakmile jí horká voda dostatečně uvolnila namožené svaly, vylezla z vody, setřela páru vytvořenou na zrcadle nad umyvadlem a hleděla na svůj odraz. Na hrdle měla rudé otisky prstů, jinak na ní dnešní dobrodružství nebylo znát.

Zachumlala se do chladivých přikrývek a spokojeně, s radostným pocitem z dnešního úspěchu a s myšlenkou, že zítra mámu uzdraví, usnula.

Ráno ji probudilo hlasité zvonění budíku. Ayanna ho s nevolí zaklapla a protřela si unavené oči. Potřebovala by ještě alespoň tři hodiny spánku, aby mohla normálně fungovat. Posadila se v posteli a pohlédla skrz okno na růžovou oblohu a vycházející slunce.

Chvíli jí trvalo, než se vyhrabala z postele a donutila se obléct si slušivou červenou blůzku a světle modré džíny s dírami na stehnech a páráním u kotníků. Za chodu snídala, když si nazouvala plátěné modré tenisky, jelikož ty včerejší byly špinavé, a musela by se stydět, kdyby v nich vyšla na ulici a vydala se do práce.

S krémovou kabelkou přehozenou přes rameno si zrovna zapínala zvuky na mobilu, když jí volal Dante. Zvedla hovor a přitiskla telefon k uchu.

„Ahoj, Dante.“

Z mobilu se na uvítanou ovšem ozval naštvaný hlas: „Jó, tak ahoj Dante, jo? A co třeba vysvětlení, proč jsi mi včera neodpovídala na esemesky?“

Ayanna si povzdechla a protočila oči. „Měla jsem něco na práci a nemohla jsem odepsat.“ Nehodlala se omlouvat za takovouhle hloupost, i když ho to štvalo.

„Co jsi dělala?“

Nevěděla, jakou výmluvu použít, proto se uchýlila k té nejjednodušší, které by uvěřil. „Pročítala jsem táto-vy složky,“ kousla se za tu lež do rtu.

„Už zase? Ayo, kolikrát ti mám říkat, že tvůj táta byl určitě skvělej chlap, ale tohle v hlavě neměl srovnané, jsou to všechno bláboly.“

Jó, kdybys se mnou byl včera v hrobce, tyhle hloupé řeči by sis odpustil, prolétlo jí hlavou.

„Dante, jsem zrovna na cestě do práce a pak se stavím za mámou... Uvidíme se večer, jo?“

„Jsem domluvený s kámošema, jdeme do klubu... Ale jestli se chceš přidat, můžeš jít s námi.“

Nesnášela jeho přiblíbé přátele, ale Danteho poslední dobou zanedbávala, a pokud chtěla, aby jejich vztah pokračoval, musela pro to taky něco udělat.

„Tak jo, v kolik...?“

„V deset U Modrého plameňáka.“

To ji ani nevyzvedne? Nechala si tu poznámku raději pro sebe, aby ho ještě více nevytočila.

„Dobře.“

Zavěšila a vrtíc hlavou, schovala telefon do kabelky. Jistým krokem si to rázovala do práce zaplněnými ulicemi Seattlu, zdobenými neonovými nápisy a transparen-ty s reklamami na realitky.

Zanedlouho se před ní tyčila stará, přesto stále zachovalá majestátní budova archivu v gotickém stylu. Prošla skrz ochranku a detektor kovu, pokračovala do prvního patra po točitých schodech, a když mījela velké regály s historickými svazky, cítila se blíže tátovi.

To byl ten důvod, proč si zvolila zrovna tuhle práci. Žádné jiné místo jí ho nepřipomínalo tolik, jako právě tohle. S knihami, vůní papíru a pergamenu se cítila, jako by byla znovu v jeho pracovně, v době, kdy vše bylo ještě v pořádku.

Na stole měla nachystané svazky, které byly připravené k restaurování, a ty, které již byly hotové, bylo třeba zařadit do polic. Vedle nich ležel lísteček s názvy děl, které měla vyhledat a připravit, aby byly převezeny do muzea na výstavu.

Čekalo ji mnoho práce, než bude moct za mámou. Neotálela a pustila se do toho, aby ji Olívie nenutila zůstat, dokud nebude mít vše hotové, tak jako posledně. Nebylo radno se s ní hádat. Jako šéfová nad ní měla navrch a velice ráda to dávala najevo.

Den pomalu ubíhal a Ayanna se nemohla dočkat, až se zastaví pro kámen, který pro jistotu nechala na bezpečném místě, aby ho neztratila, a bude moct uzdravit mámu. Jindy jí čas v archivu utekl rychle a její práce ji bavila, ale dnes takový den nebyl.

Když měla seznam splněný, stále jí zbývala půlhodina do konce směny. Usedla za stůl a nervózně bubnovala prsty do desky světlého leštěného dřeva. Rozjela počítač a pustila se do zařazování nových svazků do systému podle abecedy.

Normálně by se neobtěžovala poslední půlhodinu cokoli dělat, jenže dnes jí připadala nekonečná a musela se nějak zabavit. Hodiny zavěšené ve výklenku u stropu nad policemi s knihami naproti jejímu stolu odtikávaly zbývající vteřiny, než bude moct odejít. Netrpělivě sledovala vteřinovou ručičku, dokud se nepřeklenula přes dvanáctku.

Byly dvě hodiny. Ayanna se narychlo odhlásila ze systému a vyskočila od stolu, až málem převrhla židli. Sebrala ze země kabelku, rychle prošla kolem ostrahy a svižnou chůzí mířila domů.

Nedočkavostí si třela prsty o dlaně, když jela výtahem nahoru. Ani se neobtěžovala za sebou zavřít dveře od bytu, rovnou v botách zamířila ke skříní, vytáhla balíček s kamenem a co nejopatrněji ho zastrčila do kabelky.

Vzpomněla si na včerejší zážitek a otrásla se. Nikdy už to nechtěla znovu zažít. Jakmile kámen odvede svou práci, ukryje ho někde pěkně daleko a celé tohle bude jen vzpomínka.

Poprvé jí přišlo líto, že nemá auto a nemůže se k mámě dostat rychleji, jenže stejně neměla ani řidičák, a kdyby se pokaždé měla nervovat kvůli nedostatku místa k parkování, tak by jí to za to nestálo.

Venku si tiskla kabelku pevně k tělu, jen pro jistotu. Nebylo by to poprvé, kdyby někoho okradli za bílého dne na ulici plné lidí.

Mířila si to k nemocnici a odpočítávala zbývajících bloky. Mohla být jen vděčná za to, že chytila byt v centru, i když to nebyla zrovna nejbezpečnější čtvrt, hlavně v noci. Spěšně prošla kolem informací a recepcí s protivnou sestřičkou, na kterou se usmála, vědoma si toho, že ji taky nemusí, rovnou do pokoje 312.

Zatáhla žaluzie, aby měly dostatečné soukromí, a pohledla na mámu ležící v poklidném spánku na lůžku. Melírované blond vlasy bez lesku měla rozprostřené na polštáři a modré oči, které si už jen stěží vybavovala, byly zavřené. Dýchací přístroj jí zakrýval ústa a z paží jí vycházela spousta hadiček. Monitor zaznamenávající srdeční ozvy, tlak a saturaci kyslíku v krvi, pravidelně pípál. Přešla k posteli a chytila ji za ruku.

„Ahoj, mami.“

Vždycky si přála, aby jí jednou odpověděla, ale byly to jen plané naděje. Lékaři jí řekli, že nedávají moc šancí tomu, že by se mohla z kómatu někdy probudit. Spíše čekali, dokud ji nemoc nestráví zevnitř a neumře. Ayan-na tohle ovšem nehodlala dopustit. Nikdy to nedovolí.

Zalovila v kabelce a vytáhla balíček. Odkryla těžkou bílou příkrývkou a odhalila nemocniční košili, skrývajících maminu ztrácejících se tělo. Při tom pohledu ji zabořilo u srdce. Opatrně položila kámen mámě na hrudník a napjatě čekala na zázrak. Jeden nádech. Druhý. Třetí. Nic se nestalo.

Zamračila se a upřeně pozorovala černý povrch kamene, na kterém se lomilo denní světlo z okna vedle postele. Táta neměl v poznámkách další informace, jen že absorbuje špatné a vyléčí. Máma se však nadále neprobírala a Ayanna necítila, že by cokoli dělal.

„Proč?!“ zamumlala a naklonila se blíže. *Jak je možné, že nefunguje?*

Za dveřmi se ozvaly hlasy. Rychle schovala kámen zpátky do látky a mámu přikryla. Ve dveřích se objevil strýček Berry, mámin bratr, a pokyvoval na ošetřující sestřičku, procházející kolem pokoje.

„Ayanno, nazdar, holka...“ Objal ji a všiml si jejího sklíčeného výrazu. Pohlédl na mámu a jeho tvář se stáhla obavami a napětím.

„Všechno v pořádku?“

Tiše přikývla a přinutila se k úsměvu. Nechtěla ho polekat, jelikož strýček vše těžce nesl. S mámou si byli velmi blízcí a její nemoc a následné kóma ho zdrtily. Chodil ji navštěvovat v podstatě každý den a nepřestával věřit, stejně jako Ayanna.

Zapnul televizi jako kulisu. Běžely v ní zprávy a Ayanna spatřila vnitřek muzea a reportérku stojící u díry vedoucí do hrobky. Zrovna říkala, že se strop zřítíl, a kamera zabrala sesunutou zem kousek od reportérčiných nohou.

Ayanna se s nicneříkajícím výrazem dívala na televizi, než žena v černém kostýmku domluvila, aby zjistila, jestli se o ní strážný náhodou nezmínil a ona nebude mít problém; naštěstí však o její noční návštěvě muzea

pomlčel. Nejspíš proto, aby sám nedostal padáka, jelikož neuhlídal areál.

Dopřála strejdovi soukromí a vyklouzla z pokoje, aby mohl mámě vyprávět, jaký měl den a co je nového. Po každé jí povídal o hezkých věcech a vzpomínal na jejich dětství v naději, že ho slyší, a jakmile se probudí, bude si to pamatovat.

Ayannu evidentně čekal dlouhý výzkum tátových složek, proto zamířila rovnou domů. Měla pocit, že vše o kameni pročetla, ale evidentně musela něco podstatného přehlédnout. Nejspíš se musí nějak aktivovat, aby fungoval.

Byla na sebe neskutečně našťavaná, že propásla šanci a nebyla prozřetelnější. Mohlo ji napadnout, že to nebude jenom tak. Celou cestu domů si spílala a občas jí něco ujelo i nahlas, což se neobešlo bez zvědavých pohledů kolemjdoucích, které spolehlivě ignorevala.

Sotva přišla domů, schovala balíček do skříně na bezpečné místo, ohřála si oběd ze supermarketu zabalený ve fólii, sedla si na koberec do tureckého sedu a probírala se hromadou papírů.

Kámen měl táta načrtnutý hned na začátku složky s názvem *Kámen věčných*. Byl to ten stejný, takže měla správný. Jenže proč nefunguje? Měl k němu poznamenáno žalostně málo popisků, navíc nic, co by jí poskytlo nějaké vodítko.

Hledala v dalších složkách, jestli nenajde něco o muži, který vylezl ze zdi, nebo vodítko, jak zajistit, aby kámen

fungoval. Sem tam si vytáhla pár pramenů z drdolu, jak moc přemýšlela a snažila se nezešílet zoufalstvím.

Když zapadlo slunce, rozsvítla si, aby na papíry viděla, aniž by jí vůbec došlo, kolik času uběhlo. Zavibroval jí telefon. Protřela si oči a sebrala ho ze stolu, aby se podívala, kdo jí píše.

Nebudeme čekat, jdeme dovnitř.

A kruci! Dante. Úplně zapomněla, že se domluvili!

Zkontrolovala hodiny na displeji a zamračila se. Byla jedna minuta po desáté.

„To si teda opravdu dal práci s tím čekáním,“ zabrblala polohlasem, potlačujíc narůstající zlost.

Zaklapla složku, kterou měla rozloženou na kolenou, vstala a opatrně překročila rozházené papíry. Navlékla na sebe tmavě šedé džíny, krémový top s výstřihem, držící na tenkých ramínkách, a nazula si růžové tenisky, jelikož ty bílé stále nestihla očistit. Vyšla se k Modrému plameňákovi, který byl naštěstí jen pár bloků od jejího domu.

Z dálky slyšela hudbu linoucí se ulicemi, a když došla ke klubu, spatřila před vchodem postávající hloučky a dým z cigaret stoupající vzhůru nad jejich hlavy, kde neonovou modří zářil nápis *U Modrého plameňáka*, vedle kterého byl pták s plameny u nohou.

Vešla dovnitř kolem ostrahy, která na ni pokývla. Nemusela ani prokazovat věk, jelikož od posledního incidentu, kdy ji z klubu vyvedli kvůli hádce s jinou holkou, si ji ostraha moc dobře pamatovala. Ta kráva se pokusila políbit jejího kluka a Ayanna jí to nedarovala. Popadla ji

za pačesy a smýkla s ní na podlahu. Nestihla jí však dát co proto, jelikož ji zezadu popadly silné paže ochranky, a aniž by chlapík ocenil jejího bojového ducha, vyvedl ji z klubu. Od té doby v Plameňákovi nebyla a neskutečně se jí ulevilo, když ji pustili dovnitř, i když se to neobešlo bez varovného pohledu, který jí jasně říkal: ještě jednou a končíš.

Prošla otevřenými modrými dveřmi a sestoupila po schodišti do suterénu. Obklopily ji laserové paprsky různých barev protínající černočernou tmou a basy jí rezonovaly v kostech, zatímco se snažila najít Danteho.

Prodírala se skrz svíjející se těla, z nichž se o ni pár otřelo, a na předloktí jí ulpěly kapičky jejich potu. Zhnušeně se utřela do džín.

„Kde jen je?“ Vytáhla telefon z kapsy a hbitě natukala zprávu. Čekala, kdy jí zavibruje odpověď, jenže Dante nereagoval. Snad se nerozhodl jít do jiného klubu, to by sem pak šla úplně zbytečně. Myšlenky jí vířily hlavou, když zahlédla jeho blondatou čupřinu. Mluvil zrovna s extrémně vlnadnou dívkou s vlasy v culíku stejného odstínu, jako byly ty jeho, a prsama deroucíma se z výstřihu bílého trička. I na tu vzdálenost viděla černou podprsenku, která prosvítala skrz látku. *On to ještě dneska někdo nosí?*

Protočila oči a vydala se k nim s hlasitým povzdechem, který však v hluku hudby zanikl. Dante se ve volných světlých riflích a růžovém triku otočil k ní. S nervózním úsměvem na tváři na ni mávl, když postřehl, že se k nim blíží.

„Ayo! Tohle je Taťána, Derekova sestřenice,“ zahulákal na ni. Derek byl jedním z Danteho přátel, kterého nyní měla raději ještě méně.

„Tak Taťána,“ pronesla sladce a věnovala jí chladný úsměv. Evidentně se Derekově sestřenici líbilo, co viděla, protože se na ni ani nepodívala a dál bezostyšně pokračovala v hltání Danteho pohledem, aniž se ji obtěžovala brát na vědomí. Čekala, kdy Dante řekne, že je jeho holka, ale on se místo toho jen uculoval a užíval si Taťanin zájem. Ayanna zaskřípala zuby.

„Čau, Ayo, co ty tu?“ Derek ji objal kolem ramen a přenesl na ni částečně svou váhu. Nesnášela ho. Takže se jim Dante ani neobtěžoval říct, že přijde. Bezva. Obrátila se a vydala se k baru pro pití.

„Ayo! Kup mi pivo!“ stihl na ni ještě zavolat Dante.

„Kup si ho sám!“ zavrčela si pro sebe a nechala ho i s Taťanou a dalšími přáteli, které zatím nestihla postřehnout, za sebou. Kdy se takhle změnil? Byla moc zabrána do tátova výzkumu a snahou zachránit mámu, že jí jeho chování uniklo? Ne, takovýhle nikdy nebyl. Netušila, co se s ním v poslední době děje, jestli je to tím, že mu věnuje málo času, a on je proto podrážděný a vrací jí to.

Objednala si Křídla – vodku smíchanou s Red Bullem. Chtěla na dnešní nezdar zapomenout a zítra si v archivu zkusit vyhledat nějaké informace. Třeba najde to, co potřebuje v jednom ze svazků. Kopla do sebe půlku a snažila se nevšímat si dívky opřené o bar vedle ní, jak na ni upřeně hledí. Když už ji její pohled dopaloval

do neúnosných mezí, nevydržela to a osopila se na ni.
„Co?!“

Teprve když se na ni pořádně zadívala, všimla si, jak je krásná. Dlouhé blond vlasy se jí zhouply kolem alabastrově bílého obličejce, halící ramena jako závoj a sahající v dlouhých rovných pramenech do pasu. Jak to může v takovém horku vydržet?

Dívka ve fialkových šatech obepínajících její vlnavé křivky na ni upírala své, nejspíše tmavě hnědé oči; kvůli nedostatku světla v klubu to nebyla schopna s jistotou určit.

„Vypadáš, že bys potřebovala upustit páru,“ řekla jí mile dívka. To se teda trefila.

„Proč myslíš?“

Dívka se odlepila od pultu a přešla k Ayanně blíž.

„Protože tak vypadáš.“

No jasně. Ayanna na ni mrkla a vydala se zpátky k Dantemu. Možná už bude Taťána v tahu. Snad.

Bohužel se šeredně spletla. Zastavila se a pozorovala, jak její kluk tančí obklopený svou partou a samozřejmě, jak jinak, ověšený Taťánou. Dívka se jí nepatrně otřela o ruku, když se postavila vedle ní.

„Vypadá jako zmetek,“ pronesla nahlas, aby ji Ayanna dobře slyšela přes hlasitou hudbu. „Jinak jsem Klaudia.“ Ayanna vyslovila své jméno, aniž by ze svého přítele spustila zrak.

Klaudia se na ni se zájmem podívala. „Ayanna?“

„Hmm...“ zamručela souhlasně, ale nejspíš to v tom hluku zaniklo.

„Zajímavé jméno.“

„Vybral ho táta. Nejspíš na něj narazil při jednom ze svých mnoha výzkumů a zalíbilo se mu.“ Nevěděla, proč jí to vůbec vypráví.

„Tak Ayanno, chceš se pobavit?“

Zachmuřila se. Tu dívku vůbec neznala. „Záleží, co si pod tím představuješ?“

Klaudia se na ni jen usmála a chytila ji za ruce. S úsměvem působila ještě půvabněji. Muži kolem ní se na ni ohlíželi a měli co dělat, aby si nevykroutili krky. Zavedla ji dál od Danteho a začala tančit v rytmu hudby. Zrovna hrál slavný mix a Ayanna se rozhodla následovat Klaudiina příkladu a nechala se unášet. K čertu s Dantem, k čertu se vším. S Klaudií se cítila pozoruhodně dobře, uvolněně. Hodila myšlenky na Danteho za hlavu a bavila se. Teda do té doby, než jí zabrněl telefon v kapse. Vytáhla ho a přečetla si zprávu.

Kde jsi?

To nemůže myslet vážně! V tu chvíli veškerá klidná nálada vzala za své. Na displeji se objevil příchozí hovor. Přijala ho, omluvila se Klaudii a šla vyhledat tišší místo, kde Danteho uslyší s peprným výrazem na jazyku. Vylezla bočním východem do uličky, kam se většinou chodila porvat nabubřelá ega, a zaklapnutí dveří ztlumilo hluk vycházející z klubu.

„Haló?“ Ticho. Zkontrolovala mobil, jestli se hovor nepřerušil, stále však běžel, jenže Dante neodpovídal. „Dante, slyšíš mě?“ Přenášela váhu z jedné nohy

na druhou a špičkou tenisky posouvala jednotlivé kusy střepeů z rozbitých láhví piva po zemi.

S povzdechem hovor vypnula a zastrčila mobil do kapsy. Počká, než zavolá znovu, přece ho nebude shánět, sotva co si na ni vzpomene. Vypadalo to, že mu ta kráva Taťána přestala věnovat svou pozornost. Byla si jistá, že by ji nepodvedl, ale občas se choval jako idiot, který si potřebuje zvednout ego tím, že ho obletuje jiná holka, a to Ayannu neskutečně štvalo. Obzvlášť, když do toho zatraceného klubu šla jen kvůli němu.

Všimla si, že se jí povoluje tkanička a sehnula se k ní, když vtom zaslechla přibližující se kroky, které prozradilo tiché křupání. Vzhledla k postavě, předpokládajíc, že ji Dante našel. Ztuhla v pohybu. Tohle nebyl její přítel. Jakmile zahlédla černé oblečení a vlasy, srdce jí začalo tlouct jako splašené. Hlavou jí začaly létat myšlenky. Jak je možné, že ho sutiny nepohřbily? Přišel ji zabít? Jak ji našel? Kudy se sem vůbec dostal?

Uličku lemovala vysoká zídka, jediné že by přes ni přešel, ale to by nikdo nezvládl.

Telefon vytáhnout nestihne.

Kolem dokola nikde nikdo.

Nacházela se ve slepé uličce, kam se vynášely odpadky, a kdyby křičela, nikdo by ji přes hluk hudby neslyšel.

Třesoucími se prsty nenápadně zvedla střep ležící vedle její boty, když ji hned nato surově popadly silné prsty zezadu za krk a přinutily ji se narovnat.

Do hajzlu! Do hajzlu! Do hajzlu!

Pevně sevřela ostré hrany v ruce. Otočil ji k sobě. Letní větřík si pohrával s jeho vlasy. Hleděla do těch černých smrtících očí a věděla, že pokud něco neudělá, bude to její poslední chvíle.

Přerývané dýchala pootevřenými rty. Nedokázala nadále čelit jeho pohledu. Sklopila zrak níže na jeho bradu, hrdlo a zastavila se na hrudi. Měl na sobě čistou košili s vykasánými rukávy, tentokrát však nebyla starodávná.

Pohlédla na jeho ruku volně spuštěnou u pasu bez jediného škrábnutí na předloktí. *Co to má znamenat?!* Nejevilo žádné známky zranění nebo bolesti, takže se musel dostat z hrobky dřív, než se stihla zavalit.

Sevřel ji pevněji a Ayanna dál neváhala. Prudce pohnula paží se střepem v dlani proti jeho tělu. Nečekala však, že odhadne, co má v plánu. Volnou rukou ji chytil za zápěstí a zastavil ji v pohybu těsně před svým břichem. Vytočil jí zápěstí vzhůru a zmáčkl. Prsty se jí bolestí samy rozevřely, i když na sebe křičela, ať nepouští jedinou zbraň, kterou má.

Netušila, jak se má bránit, a nebyla si jistá, jestli by jí to bylo k něčemu platné. Myslí jí létaly zmatené vyplašené myšlenky, že teď použije střep na oplátku proti ní, a před očima se jí mihl výjev krve na rukou, které si tiskne k břichu. Panika ji pohlcovala a přičetnou ji udržovala pouze vzpomínka na mámu.

Ohlédla se ke dveřím klubu a doufala, že z nich někdo vyjde.

Shlédl na její předloktí a soustředěně na něj zíral. Najednou ji cosi začalo pálit. Podívala se dolů, jak jen jí to prsty sevřené kolem šíje a prameny vlasů zamotané v nich dovolovaly, a to, co viděla, se jí nezdálo ani v nejhorších nočních můrách. Do kůže se jí vypaloval symbol ohnivé barvy a bolel jako čert.

Potlačila výkřik, který se jí dral z hrdla. Linie se propojily a hotový znak slabě zazářil, než ztmavnul do barvy krve. Kdyby necítila bolest, myslela by si, že zešílela. Začalo to ve chvíli, kdy kámen v její ruce ožil.

Ne, vlastně dřív... jakmile sestoupila do hrobky. Celé to byl jeden zlý sen, ze kterého se ovšem nemohla probudit.

„Tohle ti zabrání být podlá,“ řekl klidně. Dokonce měla pocit, že v jeho hlase zaslechla jisté potěšení.

Nesnesitelné pálení pomalu ustupovalo, dokud nepřešlo v tupé tepání na kůži v rytmu srdce.

„Co jsi zač?“ dokázala ze sebe stěží vysoukat a její vlastní hlas jí zněl cize, příliš vyděšeně.

„Kde je ten kámen?“ zavrčel a naklonil se k ní blíž. Naháněl jí neuvěřitelný strach, myslela, že jí srdce splašeně vyskočí z hrudi. Než však stihla vydat jedinou hlásku, dveře od klubu se otevřely a Ayannu zalila vlna úlevy, když zaslechla Danteho hlas.

„Hej! To je moje holka!“ zařval a ukázal na ni prstem.

Pevný stisk svírající její zátylek povolil, a ať už to byl kdokoli, upřel své temné oči na Danteho. Ayanna se kolem něj prosmekla a běžela příteli naproti, jako by jí za patami hořelo. Bála se, že by byl tak hloupý pustit se s ním do křížku.

„Kdo to sakra je, Ayanno? Ty mi zahýbáš, zatímco tě hledám?“

Bezva, takže teď už zná i její jméno. *Díky, fakt díky.* Strkala Danteho do klubu a s neskutečnou úlevou, že se muž nevydal za ní, zaklapla dveře. Obklopila je hudba a přítmi klubu rozrážené lasery. Dante jí zastoupil cestu a chytil za paži.

„Můžeš mi říct, cos tam s ním jako dělala?“ obořil se na ni s tváří staženou žárlivostí.

To si jako vážně myslel, že flirtovala? Bála se o svůj život, mohla o něj dokonce přijít, a on myslí jen na to, že si něco začala s někým jiným?!

„Na něco jsem se tě ptal, Ayanno.“ Najednou už není Aya, prolétlo jí hlavou.

„Dante, nemám náladu s tebou cokoliv řešit.“

„Jo tak ty nemáš náladu? Zajímavé, že jsi ji měla, když jsi byla s ním.“

Pocítila nával vzteku a ta neférovost ji dopalovala k nepřičetnosti. Co by mu měla jako říct? Ani netušila, co je zač, jen to, že není v bezpečí a má strach. Právě jí zachránil život, ale byl takový tupec, že si to ani neuvědomoval. Viděl jen sám sebe.

„Šla jsem sem jen kvůli tobě! Měl jsi být se mnou, místo toho se kolem tebe točila Taťána a ty ses ani neobtěžoval pozastavit se nad tím, jestli mi to nevádí! Ale jakmile se karty obrátí, je z toho oheň na střeše!“ vyjela na něj.

„Takže to přiznáváš, že jsi s ním flirtovala?“

„To se mi snad... Dante, tobě úplně uniká smysl toho, co jsem právě řekla!“

Mávla rukou, že už to nemá smysl řešit, a vydala se přes hloučky lidí, roztěkaně se rozhlížeje kolem sebe se strachem usídleným v hrudi, který ji tížil jako obrovský balvan. Vidění se jí rozmazalo slzami a musela je rozehnat mrkáním. Dante nikdy nepatřil mezi žárlivé typy. Co se to s ním sakra děje?

Potřebovala se uklidnit. Chtěla jít domů, jenže kdyby teď odešla a byla sama, nemuselo by to dobře dopadnout.

Co když na ni čeká? Bude se muset nějakou dobu zdržet, než to vzdá a odejde, jenže na Danteho neměla náladu ani v nejmenším.

„Zabedněnec jeden pitomej!“ nadávala na něj, když se protahovala kolem blondaté dívky.

„Prosím?“ obrátila se k ní s tázavým výrazem. Byla to ta samá dívka od baru. Jak že se to jmenovala? Klaudia?

„Ale nic, jen jsem si tak pro sebe... něco říkala...“

Vesele chytila Ayannu za ruku a zatočila s ní. Dokončila otočku, když se Klaudia zadívala na její znamení na ruce s doširoka otevřenýma očima. Tak byla rozčilená na Danteho, že na vypálený znak úplně zapomněla, když na sebe neupomínal bolestí. Stáhla ruku k sobě.

„Tý jo, to je vážně zajímavé tetování. Jak to, že jsem si ho předtím nevšimla?“ poznamenala Klaudia zamyšleně.

Ayanna ledabyle pokrčila rameny a snažila se na sobě nedat znát, jak je rozhozená. Doma symbol pořádně prozkoumá a zkusí se podívat do tátových složek, jestli něco nenajde. Teď se však ze všeho nejvíce potřebovala uklidnit. Naznačila Klaudii drink a ta s radostným úsměvem přikývla.

Přestože se necítila ani trochu v pohodě, předstírala, že se nic neděje a vše je v pořádku. Očima neustále kontrolovala okolí a lidi svíjející se v rytmu hudby. Vykloupily do sebe Křídla, jedna, druhá, třetí, než si Ayanna byla jistá, že bude schopná se uklidnit a alkohol otupí její strach. Nehodlala však zbytek noci kysnout v klubu a sedět jako kazič zábavy v koutě.

Klaudia vycítila její náladu a kývla směrem k parketu. Ayanna se nenechala dále pobízet a zapojila se do tance mezi ostatní. Z počátku se kolem sebe ostražitě rozhlížela, jestli nezahlédne temný pohled, který by ji sledoval, ale postupem času její obezřetnost opadávala. Alkohol jí proudil v krvi a hlava se bezstarostně kývala do rytmu ve sladkém opojení.

Noc ubíhala a nohy ji bolely čím dál víc. Klaudia s ní zůstala po celou dobu a působila jako dokonalý štít před Dantem, kterému stačil jediný pohled do jejích tmavých očí a Ayanniných šlehajících blesky, aby pochopil, že se nemá přibližovat. Tančily až do samotného rozednění, kdy je hlídači pobídli, aby odešly, protože party byla u konce.

Stihla si na Klaudii vzít číslo, než jí zmizela mezi zbytkem odcházejících. Šourala se domů ulicemi zalitými paprsky vycházejícího slunce a ke všemu bez doprovodu. Když nebyla tma, vše se zdálo nějak lepší, poklidnější a bezpečnější. Dokonce už ani necítila tepání na zápěstí nebo nutkání ohlížet se přes rameno. Díky světlu a lidem v ulicích, spěchajícím do práce, neměla strach, že by ji někdo přepadl, nebo se objevil ten, kterého se bála nejvíce.

Stál před ní v hrobce, černé oči mu žhnuly a rty se zkroutily do krutého úšklebku, když ji chytil pod krkem a začal dusit. Chtěla ho praštit, ale nad zápěstím na vnitřní straně ji zabořilo. Bolest se stupňovala, dokud nepřešla v nesnesitelné pálení. Rozesmál se na celé kolo a ten zlověstný smích se odrážel od stěn kolem nich.

„Tohle ti zabrání být podlá,“ zašeptal jí do rtů, když se k ní sklonil a políbil ji. Odtáhl se a Ayanna cítila, jak její rty hoří, jako by je polibek spálil. Upřeně se jí zadíval do očí.

„Dej mi ten kámen.“

Nedokázala mluvit, i když chtěla. Lapala po dechu a bála se, že každou chvílí omdlí.

„Dej mi ten kámen!“ zařval jí do obličeje a Ayanna pevně stiskla víčka k sobě. Cítila, jak ztrácí vědomí. Potom ji pustil. Padala do bezedné propasti a bolest v hrudi jí narůstala do neúnosné míry.

Prudce se posadila s rukou přitisknutou k hrdlu a rychle oddechovala. Promnula si obličej a zadívala se na své zápěstí. Symbol tam stále byl. Prohlížela si jeho rudé linie a opatrně po nich přejela prstem. Kůže byla citlivá, jinak ale necítila žádné vystouplé hrany obrysu. Opravdu to vypadalo jako tetování, akorát ne takové, jaké by kdy viděla. Změť čar se táhla do tvaru kapky, která se u špičky rozbíhala do stran a obloučkem se spojovala v samotném středu se zakroucením na koncích.

Zadívala se na skříň a svůj odraz v zrcadle. Vlasy měla rozčuchané a oči unavené. S nevolí vstala a přistoupila ke skříni. Nemůže si kámen nechat u sebe.

Netušila, jak se mu podařilo najít ji, ale nemůže riskovat, že se to bude opakovat

Rychle si sepnula vlasy do ledabylého culíku, aby jí je vítr nenafoukal do očí a pusy. Vzala si kukuřičnou placku na cestu, schovala látku s kamenem do kabelky.

Vyšla z domu a rozhlížela se do stran, jestli nezahledne odlesk černých vlasů, ale nic takového naštěstí nepostřehla. Slunce vysoko na obzoru žhnulo a začínala se potit, sotva stála dvě minuty na chodníku. Odhadovala protijdoucí, jestli nemají v úmyslu ji okrást. Nejspíš je moc paranoidní.

Došla na zastávku a čekala, než přijede vhodný spoj. Naštěstí se nemusela na slunci pařit moc dlouho, jenže

to nebyla v podstatě žádná výhra, protože v uzavřeném prostoru autobusu panovala výheň. Neodvažovala se však posadit, aby na ní neulpěl pot někoho, kdo tam seděl před ní, a raději se přidržovala chromové tyče.

Kousek od ní stál chlap, který ji s neskrývaným zájmem sjížděl od hlavy k patě. Upřeně se na něj zadívala a s pozvednutým obočím na něj zírala tak dlouho, dokud nesklopil pohled a neotočil se zády. Otráveně zakoulela očima a koukala z okýnka, aby nepřejela zastávku.

„*U Hřbitova...*“ zaznělo z reproduktoru a Ayanna konečně vystoupila. Naučenou trasou se blížila na místo a v hrudi se jí ozval bolestný pocit, tak jako pokaždé, když sem přišla. Kráčela po chodníčku z vyskládaných bílých čtverců, vedoucích mezi jednotlivé řady hrobů.

„Ahoj, tati.“ Zastavila se před náhrobkem, na němž bylo vytesáno *Laianel Henry Malvey*.

Přidřepa a smetla opadané květy z kytice, kterou tam položila před pár dny. Chvíli na něj jen tiše hleděla, než dokázala potlačit pláč natolik, aby mohla mluvit.

„Víš, že jsi měl pravdu? Vážně existuje něco, co nás přesahuje. Nevím, co to přesně je, ale zjistím to.“

Na chvíli se odmlčela, než pokračovala tišším hlasem. „Našla jsem kámen věčných, kterým uzdravím mámu... Jen zatím nevím jak...“ povzdechla si. „Kéž bys tady byl a mohl mi pomoci. Bez tebe se cítím bezradná.“

Nezabránila slze, která jí skanula po tváři, a rychle ji setřela. „Zatím ho k tobě uschovám, než přijdu na to, jak ho použít.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kameny věčných.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.